

Bemærkninger til lovforslaget

I forhold til skatteydere, der periodevis har negativ indkomst, periodevis positiv, er det massivt uretfærdigt at fastlægge skattebyrden ud fra kortperiodeopgørelser, idet de herved kan komme til at betale væsentlig mere i skat, end de har haft indtægt til.

Forslaget søger at råde en vis bod herpå ved at udvide gældende ligningslovs § 15, så det nu også skal være muligt at *tilbageføre* indkomstunderskud.

Mange har i gode år oplevet, at deres gode indtjening er blevet mere end halveret derved, at det offentlige via indkomstskatten har været broderpartsberettiget til det indvundne overskud. Derfor har de ikke kunnet konsolidere sig. Når lavkonjunkturen senere melder sig, er det påkrævet, at de straks kan henvende sig til den lokale forskudsregistreringsmyndighed og dér opnå, at det offentlige også deltager i underskuddet ved tilbagebetaling af de skatter, der i virkeligheden er betalt under urigtige forudsætninger i det eller de foregående år.

En sådan prompte tilbagebetaling er naturligvis først og fremmest en retfærdighedshandling, fordi det nu har vist sig, at virksomheden over en noget længere periode ikke var så overskudsgivende, som man troede, da man foretog skatteopgørelsen på den driftsøkonomisk set unaturlige vis, at man lod et jerntæppe gå ned ved regnskabsårets udløbsdag, mens livet – også det økonomiske liv – leves kontinuerligt på begge sider af 31. december, eller hvornår man nu måtte have statusdag. Det er fløjtende uretfærdigt, at folk med ujævnt indtægtsforløb skal behandles meget værre end folk med samme samlede indkomst ligeligt fordelt over årene.

Dertil kommer imidlertid, at underskuds-tilbageførsel er en langt sundere og hurtigere måde at hjælpe virksomheder i nød på end ved den socialdemokratiske metode med alskens særbureaukratforanstaltninger under den misvisende betegnelse erhvervsfremme.

Forslagets placering i den aktuelle samfundsøkonomiske debat blev fremhævet, da det den 13. august 1981 blev bebudet i en sålydende pressemeddelelse:

»Fremskridtspartiets sommergruppemøde har selvsagt indgående udformet, hvad der kan gøres for at hindre de afskedigelser, arbejdsløshed og reallønsfald, som folketingsflertallets politik fører med sig.

Den eneste virkelig gavnlige og holdbare recept indebærer kæmpelettelser af skatter og afskaffelse af de produktionstygende papirkrav og overflødige lovrestriktioner. Med folketingets nuværende sammensætning kan dette imidlertid ikke gennemføres.

Derfor har fremskridtspartiet særlig hæftet sig ved, at et enkelt regeringsmedlem har åbnet sig for gode enkeltforslag – ligegyldigt hvem der fremsætter dem.

Det er landbrugsministeren.

I stedet for at pille ved landbrugets selveje eller gennemføre nye udviklede specialordninger med grønne obligationer, indekslån eller lignende skulle han få gennemført en ganske lille, men særdeles virksomhedsfuld ændring i skatteloven.

Det drejer sig om de mange virksomheder, som må lukkes med underskud, og hvor dette efter gældende regler kan fradrages i indtægten i de næste fem år.

Det hjælper imidlertid så lidt på beskæftigelse og valuta, når arbejdspladserne først er nedlagt.

Der er brug for, at disse fradrag i stedet kan foretages her og nu og med det samme, så de fornødne penge straks er til stede til at betale de terminer eller andre påtrængende udgifter, der forfalder straks.

Fremskridtspartiet vil derfor, så snart folketinget samles næste gang, fremsætte lovforslag om, at folk med underskud i stedet for at trække dem fra i de kommende fem års indtægt skal kunne vælge at få fradraget i tidligere års indkomst (også inden for en fem års grænse), så de får den for meget betalte skat tilbage med det samme.«

Princippet om at tilbageføre underskud blev også anvendt i lov nr. 290 af 26. juni 1975 om skattemæssig tilbageførsel af underskud (for skatteåret 1975–76) i aktieselskaber m.v. Denne lov var imidlertid snævert tidsbegrænset, hvorhos den en-